

שבעת ימים פרק ראשון יומא

א) פסוקים יב: פסוקים ע"ג,
ב) שבת יב: מנחות לו:
ג) כפי המקדשין,

תורה אור השלם

1. ויהי על מצח אהרן
וְיָשָׂא אֶהָרָן אֶת עֹן
הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדָּשׁוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל תַּחֲבוֹת
קֹדְשֵׁיהֶם וְיִהְיֶה עַל מִצְחוֹ
תַּמִּיד קְרָצוֹן לְהֵם לְפָנָי
שְׁמוֹת כַּח לַח
יְיָ

מוסף רש"י

הא אינו נושא. כמו הכי,
לומר הכי יש לך להבין
על כרחק שאין לך עון
הקדשים שיוכל לך לזנות
עליו אלה עון טומאה, ומאי
שנא טומאה מפסול יולא
ושאר הפסולים שהותרה
מכללה בצבור. דמחית
מפני קרבן צבור, דכתיב
במועד ואפילו בשבת
ואפילו בטומאה, ויפון
היקלמה אלה לך, לך.
היקלמה אף בחיבת אלה
הותרה אלה לתחילה בלא
לך יולא אלה עיליה
(פסחים טו:) והוא יולא
לה הותר אחר שהותרה
מכללה בצבור לתחילה,
הלך יחד אלה הותרה
אלה אחר מכללה, והכי
פריך ומה הם איתא עון
יולא שהותר מכללה בצמה לא
ממנה ליה אלא מלפני ה',
למשני פסול יולא שנא
מוח, פי' שאין צו עבודה
הכשירה בזה מועד. אי
אלו יולא דפיגול הותר מכללה
במחנה, וקטרת ומנחת
המים דלא שני בהו פיגול
לפי שאין להם מתיירין כדתנן
בהילא צ"ב דמשנה י, ו'
והוא ילפין עון עון
מתיירי צ"ב. אי נמי נותר מני
הותר מכללה בראשו של
מוח, ולהכי איתריב הכה
קראי למשתייהו. רי"ח.
א"א תמיד מרצה הוא.
וקשה לר"ת מהא דקדושין
פרק האומר נסו, אן גבי
יחי מתוך הקטן להם צ"ב
שני עיני אלה [ואפילו]
בשעת פטורה היה לנפש.
ומתיירי דלא צ"ב דכתיב עיליה,
מ"מ מדכתיב תמיד הותר
בכל שעה. מ"ר. אבל ק"ת
הוא כי א"כ מה שאל הכה
תמיד למאי אהא, הא לא
איתריב דכפרישית. וי"ל
לגבי יהודה לא היה יכול
להעמיד להחירו בכל שעה
דאז אפילו בשאר צבדי
הכונה מני מספקא ליה
דמנא ימנו ליהנות בהו,
ומל מקום שמעינן שפיר
תמיד היתין כל שעה
אפילו אם השאר אסורין,
ולר"ש נמי דתמיד משמע כל
שעה מ"מ מוקמינן ליה
איתוי. מ"ר.

תוס' ישנים

הא אינו נושא אלא עון
טומאה שהותרה מבצ"ה
בצבור. ואיתריב לעומת
דהותרה אפי"פ שאין
(להכשירו) [להעמיד] לא
פיגול אלא צומח, משום
דנצטילא מוח בהקומץ
רבה [מנחות כה, א] שאין
להעמיד (ו) ריבוי ה"ק אלא
הותרה מכללה, דקאמר
ויחמא עון שמאל שהותר
מכללה (ביום הכפורים),
ומתיירי דכשירו בתיב ויחי זה
הותר מכללה, ופי' שם ר"ת
הטעם משום דכתיב לרצון
להם לפני ה' דבעינן שלא
ירצה צ"ב אלא אם ירצה
ביתא אחר. ואיתריב
הכא קראי למעט פיגול
ונותר משום דפיגול הותר
מכללה אלא צמה, דיולא כשר
בצמה דאין ה' הכשירו בהכי
כמו שמאל דלפני ה' והי
שפיר הותר מכללה, והכי
פריך ומה הם איתא עון
יולא שהותר מכללה בצמה לא
ממנה ליה אלא מלפני ה',
למשני פסול יולא שנא
מוח, פי' שאין צו עבודה
הכשירה בזה מועד. אי
אלו יולא דפיגול הותר מכללה
במחנה, וקטרת ומנחת
המים דלא שני בהו פיגול
לפי שאין להם מתיירין כדתנן
בהילא צ"ב דמשנה י, ו'
והוא ילפין עון עון
מתיירי צ"ב. אי נמי נותר מני
הותר מכללה בראשו של
מוח, ולהכי איתריב הכה
קראי למשתייהו. רי"ח.
א"א תמיד מרצה הוא.
וקשה לר"ת מהא דקדושין
פרק האומר נסו, אן גבי
יחי מתוך הקטן להם צ"ב
שני עיני אלה [ואפילו]
בשעת פטורה היה לנפש.
ומתיירי דלא צ"ב דכתיב עיליה,
מ"מ מדכתיב תמיד הותר
בכל שעה. מ"ר. אבל ק"ת
הוא כי א"כ מה שאל הכה
תמיד למאי אהא, הא לא
איתריב דכפרישית. וי"ל
לגבי יהודה לא היה יכול
להעמיד להחירו בכל שעה
דאז אפילו בשאר צבדי
הכונה מני מספקא ליה
דמנא ימנו ליהנות בהו,
ומל מקום שמעינן שפיר
תמיד היתין כל שעה
אפילו אם השאר אסורין,
ולר"ש נמי דתמיד משמע כל
שעה מ"מ מוקמינן ליה
איתוי. מ"ר.

לא ירצה בחוץ לזמנו וסיפיה דפיגול יהיה זה חוץ למקומו א"כ גירסת
הספר נכונה ומת"כ אין ראיה דכמה ברייתות נשנו שם לפי מה דס"ד
מעיקרא ואיכא למימר דהיא נשנית לפי הטעות דהוא ס"ד מעיקרא
צ"ב צדכוסים דמתרי קראי נפקי חוץ למקומו מקרא וטעא דפרשת
קדושים וחוץ לזמנו מקרא אריכא
דפרשת זו ועוד קשה על פרש"י אמאי
קרי לחוץ למקומו פיגול ולחוץ לזמנו
ונתר דככל הש"ס חוץ לזמנו קרי
פיגול בשלמא לפי ר"ת משום דחוץ
למקומו נפקא לן מדכתיב פיגול יהיה
בקרא אריכא להכי קרי ליה פיגול
ולכל הפי' קשה אמאי מדכר צרייתא
פיגול ברישא והא חוץ לזמנו כתב
ברשא ו"ל לפי שהוא קל יותר מחוץ
לזמנו דחוץ למקומו אין צו כרת ועוד
דיותר מכללו בצמה הוא מהדר
ברשא לאוקמא ביה רצוי ק"ו טפי
מחוץ לזמנו דחמיר ונותר ללא
מיתוקמא ליה ביה מהדר לאוקמא
בחוץ לזמנו ופרש"י צ"ב דפסחים
(דף טו:) אית דמפרשי פיגול חוץ
לזמנו כמו פיגול שבכל הש"ס שהוא
חוץ לזמנו אס' עון פיגול הרי כבר
נאמר לא יחשב ואס' עון נותר נותר
ממש ולא נהירא דהכי קאמר הרי
כבר נאמר לא ירצה אי לא ירצה
הוצח קאמר וכי לאחר שהוכשר יחזור ויפסול ואי האוכלו קאמר וכי אין כפרה לחייבי כריתות ועוד תיפוק ליה מעון הקדשים ולא עון
האכלות ומורי ה"ר יהודה מניין ז"ל אמר לי מפי ה"ר ויש מאפר"ק ז"ל אס' עון נותר נותר ממש ומה שהקשה רש"י אחר שהוכשר
יחזור ויפסול דלמא איתא כר"ע דאמר צ"ב דכתיב (דף טו.) לר' אליעזר הא מנינו לזו וזה ושומרת יוס שהן בחזקת טהרה וכיון
שראו סתרו אף אתה אל תתמה ע"ז אחר שהוכשר יחזור ויפסול ואלע"ג דר"א אהדר ליה התם הרי הוא אומר המקריב בהקרבא הוא
נפסל ואינו נפסל בשלישי ולכאורה משמע דר"ע קיצלה דאין הוצח נפסל והכא דריש ליה מלא ירצה שהוצח נפסל אס' נותר ממנו י"ל
דה"ק אס' עון נותר וינמא דאית ביה עון צומח ויידרוש לקרא כר"ע באוכל מוצחו ציום השלישי הכתוב מדבר וסבירא הוא לאוקמא
לקרא בזה לפי שהוא אסור קל שאירע לאחר שהוכשר ולהכי נימא דה"ק מרצה עליו טפי מעל שאר אסורים הא כבר נאמר לא
ירצה הא אין נושא אלא עון טומאה ומהשתא לית לן לאוקמא קרא דואס' האכל ציום השלישי באוכל מוצחו ציום השלישי דלא
דהוא ס"ד לאוקמא הכי היינו כי היכי דמיתוקם ביה קרא דרצוי ק"ו משום דמיתקבט טפי משום דאירע לאחר שהוכשר והיינו צריכין
לומר דקרא דהמקריב הוא דריש ליה לדרשא אחריתא כדריש ליה צ"ב דכתיב (דף יג.) לומר לך זריקה בכלל היתה ולמה יאלה
להקיש אליה ולומר לך מה זריקה מיוחדת שהיא עבודה המעבדת כפרה ומחשבה פוסלת זה אף כל [כו'] לאפוקי שפיתת שירים והקטרות
אינורין אבל כיון דאפי' אי הוה מוקמי' לקרא באוכל מוצחו ציום השלישי אפי' לא היה מרצה ה"ק עליו שהרי כתוב צו לא ירצה והשתא
לא דחקינן בנסא לאוקמא ביה קרא אלא דרשינן מהמקריב בהקרבא הוא נפסל ואין נפסל בשלישי: **הא אינו נושא אלא עון טומאה**
שהותרה מבצ"ה וכו'. תימה לר"ת מאי איתריב למיתלי טעמא שהותרה מכללה תיפוק ליה משום דאי אפשר לאוקמא קרא בפיגול ונותר
וממילא לא מיתוקם אלא בטומאה ותיירי דע"כ לא מוקמינן לקרא אלא צמדי אלא דהותר מכללה דמתיירי לרצון להם משמע עון שהוא לרצון
בעלמא וכן משמע בהקומץ רבה (מנחות דף כה.) דפריך ואימא עון שמאל שהותר מכללה ביה"כ ומשני אמר קרא עון שהיה צו דחתימו
והיינו על כרחק מלרצון להם דאי לאו הכי מנא ליה דדתימו מיירי קרא והכי הוה ליה לשנויי אמר קרא עון שהוא עון בכל מקום לאפוקי
שמאל שאינו עון ביה"כ [והא דלא נקט מלרצון] י"ל משום דלא משמע למעוטי שמאל שהרי מרצה הוא אלא מעון נמי קדריש וה"ק עון
שהוא לרצון שהוא מרצה וטובא פריך התם ולא פריך אלא מהנך דהותרו מכללן ואי"כ פיגול ונותר היכי ס"ד לאוקומי קרא בגוייהו
אי לאו דכתיב לא יחשב ולא ירצה תיפוק ליה דלא הותרו מכללן ואור"ת פיגול הותר מכללן בצמה שאין פסול מקום בצמה ונותר כדי
נסבה אי נמי הותר בראשו של מוצח אבל קשה למ"ד ליה מועלת בראשו של מוצח בפרק המוצח מקדש (זבחים דף טו.) מאי איכא
למימר ועוד מחשבת נותר לא הותרה ואומר ריב"ז דהותרה במנחת כהנים ובמנחת כהן משום וכל דבר שאין לו מתיירין דאין חייבין
עליו משום פיגול כדתנן צ"ב צ"ש (סע דף מג.) ואפי' פסול נמי ליכא מדקאמר התם צ"ב דכתיב (דף טו.) לר"ש דאמר כל שאינו על מזבח
למימר דהו מוקמי לרצון לדרשא אחריתא כדריש צ"ב הבא על יצמחו ר"ש (במנחות דף טו.) לרצון להם ולא לפורענות וצ"ב הקומץ רבה (מנחות
כה.) ד"ה ואימא כתבתי אמאי לא מוקמינן לקרא לעון נבילה וטריפה שהותר מכללו בזמנו או צעון לילה שהותר מכללו באצירים ופדרים
או צעון אותה ואת צנו שהותר מכללו בצופות או עון מחוסר זמן שהותר בצופות וע"ש:

הא אינו נושא וכו'. הא לשון מעתה הוא מעתה אי אתה מוצא שהיא
נושא אלא עון קרבן טומאה ומאי שנא דשדין ליה לקולא הואיל ומצינו
בה קל אחר שהותרה לנצור מכלל אסור שצדיק הלך שדי ביה
נמי לקולא שהיא ה"ק מרצה אותה בקרבן יחיד. קמני מיהא שהותרה
בצבור אלמא היתר היא בצבור:
צ"ב שיטתו ה"ק על מנחו. של כהן
גדול כשאיירע טומאה על הקרבן:
יוה"כ. אינו על מנחו בשעת עבודת
היום הפנימית שאינו נכנס לפנים
בצבדי זה: **טומאה הותרה לו.**
שכולו קרבן צבור ואינו צריך לרצוי
ל"כ: **מכלל דר"ש סבר דהויה היא.** וז"ל
הוא דמרצה עלה והיינו מנח: **אמר**
אז"ל כו'. מילתא צפאי נפשיה היא
לפרושי פלוגתייהו: **בסיפא.** יתד:
על מנחו ונשא. והיה על מנח אהרן ונשא
אהרן את עון הקדשים (שמות כח):
אמר

רבי יהודה סבר יעל מצח ונשא ורבי שמעון סבר יתמיד לרצון לפני ה'
מאי תמיד אילימא תמיד על מצחו מי משכחת לה מי לא בעי מיעל לבית
הכסא ומי לא בעי מינא אלא תמיד מרצה הוא ולרבי יהודה נמי הא כתיב
תמיד ההוא תמיד שלא יסיה דעתו ממנו כדרבה בר רב הונא דאמר רבה
בר רב הונא דחייב אדם למשמש בתפיליו בכל שעה ושעה ק"ו מצייץ
ומה

מבצ"ה דר"ש סבר טומאה דהויה היא בצבור. לא ידענא מאי ראיה מיייתי ר"ש מיה"כ דאפי' כשאינו על מנחו דמרצה דלמא לעולם
אינו על מנחו אין מרצה ויה"כ היינו טעמנא דכיון דאי אפשר להיות על מנחו ולרצוי דחיא טומאה כיון דקרבן צבור הוא
דאיתא בטומאה מידי דהוה אטומאת גברא דלא מרצי ק"ו עלה ודחיא טומאה וי"ל דה"ק ר"ש כהן גדול ביה"כ יוכיח דאי נטמא הקרבן
צידו אפי' אס' יש אחרת טהורה אין אומר לו הבא אחרת תחתיה וע"כ היינו משום דאפי' אין עודה על מנחו מרצה הוא וכיון דאיכא תרתי
רצוי ק"ו וקרבן צבור לא מיייתי אחריתי דאי אין עודה על מנחו אינו מרצה לימא ליה הבא אחרת תחתיה כיון דטומאה דהויה היא וא"ת
והאמר לעיל גבי היה מקריב מנחת פרים מאי לאו דמא אלמא למ"ד טומאה דהויה היא אומר לו הבא אחרת תחתיה אפי' בקרבן צבור
גמור י"ל דהוא מנא דלעיל סבר כר"י בזה דאין עודה על מנחו אינו מרצה וכגון שאינו על מנחו אי נמי בנשבר ה"ק ואליצא דכולי עלמא:
ומה